

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2004

Utgiven i Helsingfors den 22 mars 2004

Nr 179—185

INNEHÅLL

Nr		Sidan
179	Lag om ändring av lagen om tillståndspliktig godstrafik på väg	493
180	Lag om ändring av lagen om tillståndspliktig persontrafik på väg	495
181	Lag om ändring av 7 § pensionslagen för evangelisk-lutherska kyrkan	497
182	Statsrådets förordning om ändring av elmarknadsförordningen	498
183	Statsrådets förordning om tidsfördelning i fråga om måttjänster i eldistributionsnäten	501
184	Statsrådets förordning om ändring av 2 § förordningen om vissa tidsfrister som skall tillämpas på penningautomatunderstöd	503
185	Statsrådets förordning om ändring av statsrådets beslut om anskaffning, trygg användning och besiktning av maskiner och annan arbetsutrustning som används i arbete	504

Nr 179

Lag

om ändring av lagen om tillståndspliktig godstrafik på väg

Given i Helsingfors den 12 mars 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 15 februari 1991 om tillståndspliktig godstrafik på väg (342/1991) 12, 13 och 16 §, av dessa lagrum 12 § sådan den lyder i lag 574/1994, samt
fogas till 2 §, sådan den lyder i lag 1093/2002, nya 3 a—3 d-punkter, till 6 § ett nytt 2 mom. samt till lagen nya 7 b och 7 c § som följer:

2 §

Definitioner

I denna lag avses med

3 a) *bilateralt tillstånd* ett transporttillstånd för trafik mellan Finland och någon annan stat,

3 b) *tillstånd som utfärdats i tredje land* ett transporttillstånd för trafik mellan två länder, av vilka ingetdera är fordonets registreringsstat,

3 c) *CEMT-tillstånd* ett sådant transporttillstånd för trafik mellan lastningsplatser för gods i två olika medlemsstater som avses inom Europeiska transportministerrådet,

3 d) *transittillstånd* sådant miljöpoängs-

stem som avses i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2327/2003 om inrättande av ett tillfälligt poängsystem för tunga lastbilar som reser genom Österrike 2004 inom ramen för en hållbar transportpolitik eller något annat tillstånd som berättigar den som bedriver trafik att passera genom en annan stat,

6 §

Tillståndsmyndighet

Tullen beviljar det transporttillstånd som avses i 2 § 3 a- och 3 d-punkten med undantag av transporttillstånd i Republiken Österrike

RP 180/2003
KoUB 7/2004
RSv 11/2004

och Schweiziska edsförbundet som beviljas av Fordonsförvaltningscentralen. Fordonsförvaltningscentralen beviljar det transporttillstånd som avses i 2 § 3 b- och 3 c-punkten.

7 b §

Förutsättningar för beviljande av transporttillstånd

Tillståndsmyndigheten beviljar transporttillstånd på ansökan. I ansökan skall finnas de uppgifter som tillståndsmyndigheten begärt och som är nödvändiga för behandlingen av ansökan.

Tillståndsmyndigheten skall bevilja transporttillstånd, om tillstånd kan anvisas den transport ansökan gäller enligt en internationell förpliktelse som är bindande för Finland. Tillståndsmyndigheten kan bestämma en ansökningstid för tillståndet. Om endast en del av de sökande kan beviljas tillstånd på grund av det ringa antalet tillstånd, skall tillståndet beviljas de sökande som sköter transporten så att den transporträtt som hänför sig till det tillstånd ansökan gäller utnyttjas på det effektivaste sättet.

7 c §

Återställande av transporttillstånd

Tillståndshavaren är skyldig att utan dröjsmål till tillståndsmyndigheten återställa ett tillstånd som inte kommer att användas eller som inte använts. Tillståndsmyndigheten kan kräva att transporttillståndet återställs, om tillståndshavaren inte använder transporttillståndet och inte heller inom en skälig tid som bestäms av tillståndsmyndigheten börjar använda tillståndet.

Helsingfors den 12 mars 2004

Republikens President
TARJA HALONEN

Tillståndsmyndigheten har rätt att få handräckning av polisen, tullen och gränsbevakningsväsendet för övervakningen av att bestämmelsen iakttas och för verkställigheten av bestämmelsen.

12 §

Skyldighet att visa upp dokument

Då trafik bedrivs skall i fordonet medföras behörigt trafiktillstånd eller transporttillstånd i original eller en kopia av gemenskapstillstånd. Tillståndet skall på anmodan visas upp för en polis-, tull- eller gränsbevakningsman.

13 §

Ändringssökande

Om inte annat bestäms någon annanstans i lag, får ändring i beslut som fattats med stöd av denna lag sökas på det sätt som bestäms i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Beslutet skall iakttas trots att ändring har sökts, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat.

16 §

Personregisteruppgifter

Tillståndsmyndigheterna har rätt att få uppgifter ur straffregistret, fordonstrafikregistret och utskökningsregistret för behandling av ärenden som gäller beviljande och återkallande av trafiktillstånd.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2004.

Kommunikationsminister *Leena Luhtanen*

Nr 180

L a g

om ändring av lagen om tillståndspliktig persontrafik på väg

Given i Helsingfors den 12 mars 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 15 februari 1991 om tillståndspliktig persontrafik på väg (343/1991) 7 a §, 8 § 2 mom. och 30 §, av dessa lagrum 7 a § sådan den lyder i lag 888/1998 och 8 § 2 mom. sådant det lyder i lag 662/1994, samt
fogas till lagen nya 7 c och 7 d § som följer:

7 a §

*Behöriga myndigheter som avses i rådets
 förordningar om internationell busstrafik och
 cabotagetrafik*

Behöriga myndigheter enligt rådets förordning (EEG) nr 684/92 om gemensamma regler för internationell persontransport med buss, sådan den lyder ändrad genom rådets förordning (EG) nr 11/98, är i Finland kommunikationsministeriet som även tar emot de anmälningar som avses i artikel 2.3 i förordningen och ger de certifikat som avses i artiklarna 13.1 och 13.3 samt Fordonsförvaltningscentralen och länsstyrelserna av vilka trafikidkaren får de handlingar som avses i artikel 11.4. Länsstyrelsen i det län där sökanden har hemort är behörig att bevilja i artikel 3 a avsedda gemenskapstillstånd samt återkalla och återta sådana tillstånd i enlighet med artiklarna 16.1 och 16.3. I artiklarna 6—9 avsedd myndighet som beviljar tillstånd för regelbunden trafik är den länsstyrelse på vars område rutten finns. Om rutten omfattar

flera en ett läns område, beviljas tillståndet av den länsstyrelse på vars område den längsta sträckan av rutten finns. Sådan behörig kontroll- och övervakningsmyndighet som avses i artiklarna 14 och 15 i förordningen är polisen.

Behörig myndighet enligt rådets förordning (EG) nr 12/98 om villkoren för att transportföretag skall få utföra nationella persontransporter på väg i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande, är i Finland kommunikationsministeriet. Fordonsförvaltningscentralen är den behöriga myndighet som avses i artikel 6 i förordningen. Polisen är den kontrollmyndighet som avses i artiklarna 5 och 6 i förordningen. Polisen är även behörig att återta sådana förfalskade handlingar som avses i artikel 11.3.

7 c §

*Tillfällig internationell persontransport med
 buss*

Det kontrolldokument för avreglerad

tillfällig trafik som avses i artikel 6 i den överenskommelse som avses i rådets beslut 2002/917/EG om ingåendet av Interbus-överenskommelsen om tillfällig internationell persontransport med buss utfärdas i Finland av Fordonsförvaltningscentralen. I Finland är kommunikationsministeriet den behöriga myndighet som beviljar tillstånd och som avses i artikel 15 i överenskommelsen. De kontrollmyndigheter som avses i artikel 18 i överenskommelsen är polisen, tullen och gränsbevakningsväsendet.

7 d §

Transporttillstånd för sådan tillfällig internationell persontransport med buss som baserar sig på bilaterala avtal

Fordonsförvaltningscentralen beviljar ett transporttillstånd för sådan tillfällig internationell persontransport med buss utomlands som baserar sig på ett bilateralt avtal mellan Finland och någon annan stat. I ansökan skall finnas de uppgifter som tillståndsmyndigheten begärt och som är nödvändiga för behandlingen av ansökan.

Tillståndet skall beviljas om tillstånd kan anvisas den transport ansökan gäller enligt en internationell förpliktelse som är bindande för Finland. Fordonsförvaltningscentralen kan bestämma en ansökningstid för tillståndet. Om endast en del av de sökande kan beviljas tillstånd på grund av det ringa antalet tillstånd, skall tillståndet beviljas de sökande som först ansökt om tillstånd.

Helsingfors den 12 mars 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Tillståndshavaren är skyldig att utan dröjsmål till tillståndsmyndigheten återställa ett tillstånd som inte kommer att användas eller som inte använts.

8 §

Tillståndsmyndigheter

Linjetrafiktillstånd beviljas av länsstyrelsen. Om linjens rutt omfattar flera än ett län, beviljas tillståndet av länsstyrelsen i det län där den längsta sträckan av rutten finns. Linjetrafiktillstånd för trafik som överskrider länsgränsen och som helt eller delvis körs som snabbturstrafik beviljas dock av kommunikationsministeriet. Kommunikationsministeriet beviljar även tillstånd för annan än i 7 a § avsedd linjetrafik som överskrider riksgränsen.

30 §

Personregisteruppgifter

En tillståndsmyndighet har rätt att få uppgifter ur straffregistret, fordonstrafikregistret och utsökningsregistret för behandling av ärenden som gäller beviljande och återkallande av trafiktillstånd.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2004.

Kommunikationsminister *Leena Luhtanen*

Nr 181**L a g****om ändring av 7 § pensionslagen för evangelisk-lutherska kyrkan**

Given i Helsingfors den 12 mars 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i pensionslagen för evangelisk-lutherska kyrkan av den 20 maj 1966 (298/1966) 7 §
 1 mom., sådant det lyder i lag 1190/2003, som följer:

7 §

Ändring i beslut av kyrkans centralfond i pensionsärenden eller ärenden om yrkesinriktad rehabilitering söks genom besvär hos statens pensionsnämnd. I ett beslut genom vilket förhandsbesked som avses i 22 § lagen om statens pensioner har förvägrats får ändring inte sökas genom besvär. I de beslut av kyrkans centralfond som gäller rehabiliteringens innehåll enligt 18 b § 4 mom. lagen om statens pensioner eller rehabiliteringsunderstöd enligt 18 e § i nämnda lag får ändring

inte sökas genom besvär. I pensionsnämndens beslut söks ändring genom besvär hos försäkringsdomstolen. Besvärsmålet har den som sökt eller fått förmånen och pensionsombudet. I försäkringsdomstolens beslut får ändring inte sökas genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2004.
 Denna lag tillämpas på beslut som utfärdats efter lagens ikraftträdande.

Helsingfors den 12 mars 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Kulturminister *Tanja Karpela*

Nr 182

Statsrådets förordning
om ändring av elmarknadsförordningen

Given i Helsingfors den 18 mars 2004

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från handels- och industriministeriet, *ändras* i elmarknadsförordningen av den 7 april 1995 (518/1995) rubriken för 4 kap. samt 4 kap. 6 § 4 mom., 7 och 8 §, av dessa lagrum 6 § 4 mom. sådant det lyder i förordning 438/1998 och 7 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda förordning, samt *fogas* till förordningen nya 5 a, 8 a och 8 b § som följer:

4 kap.

**Mätning av elleveranser i distributionsnät
och i en fastighets interna elnät**

5 a §

Ett eldriftsställe som har anslutits till ett distributionsnät skall utrustas med mätapparat som mäter elförbrukningen. Om elanslutningen omfattar flera eldriftsställen till vilka el säljs via ett distributionsnät, skall varje eldriftsställe separat utrustas med mätapparat.

Mätapparat är inte obligatorisk i distributionsnätsinnehavares elutrustningar som har anslutits till distributionsnätet och inte i eldriftsställen med huvudsäkringar som är mindre än 3 x 25 ampere.

6 §

Distributionsnätsinnehavaren utreder årligen i fråga om varje elförsäljares kunder skillnaderna mellan de sammanlagda energimängder som har beräknats och uppmätts i förfarandet med typbelastningskurva (*utjämningsberäkning*). Summan av dessa skillnader gottgörs och debiteras mellan de elförsäljare som är verksamma i distributionsnätet. Det elpris som skall användas vid utjämningsberäkningen anges för varje typförbrukargrupp

viktat i enlighet med fördelningen av timenergimängderna i de jämförelsekurvor som beräknats på modellerna över typbelastningskurvor samt antingen i enlighet med den riksomfattande tidsfördelningen eller, om distributionsnätsinnehavaren så önskar, den tidsfördelning som nätinnehavaren har använt i sina leveransvillkor. I utjämningsberäkningen används som timpris det pris på de timprodukter i den dagliga handeln som baserar sig på den fysiska elleveransen, vilket bildats inom det finska området under den tidsperiod som är föremål för utjämningsberäkningen. Detta pris skall multipliceras med 1,1.

7 §

Distributionsnätsinnehavaren bör ordna mätningen av elförbrukningen så att detta förorsakar så små kostnader som möjligt för elanvändarna och elförsäljarna.

Distributionsnätsinnehavaren kan antingen erbjuda mättjänster för elförbrukningen som eget arbete eller skaffa tjänsterna av utomstående. Tjänsterna kan härvid skaffas också av övriga parter inom elhandeln.

Elanvändaren har rätt att skaffa och äga sådan mätapparat som avses i 6 § 1 mom.,

som skall anslutas till nätet och som uppfyller de tekniska krav som distributionsnätssinnehavaren ställer.

8 §

Mätapparaturen i ett eldriftsställe som har anslutits till distributionsnätet bör avläsas regelbundet. Omfattas ett eldriftsställe av förfarandet med typbelastningskurva, skall mätapparaturen avläsas minst en gång per år. Omfattas ett eldriftsställe inte av förfarandet med typbelastningskurva, skall annan mätapparat än en sådan som avses i 6 § 1 mom. avläsas minst vartannat år eller, ifall eldriftsstället inte är i användning året om minst vart fjärde år. Distributionsnätssinnehavaren har rätt att uppskatta mätapparaturens mätvärden utgående från eldriftsställets tidigare elförbrukning, om mätapparaturen är placerad så att nätinnehavaren inte har tillträde till den och kunden inte inom en skälig tid, som nätinnehavaren har ställt, har lämnat nätinnehavaren det avlästa värdet efter att nätinnehavaren begärt uppgift om värdet.

Distributionsnätssinnehavaren har dessutom rätt att utgående från driftsställets tidigare elförbrukning uppskatta mätvärdena hos en annan mätapparat än en sådan som avses i 6 § 1 mom. när elförsäljaren byts på eldriftsstället, ifall kunden inte inom en skälig tid, som nätinnehavaren har ställt, har lämnat nätinnehavaren det avlästa värdet efter att nätinnehavaren begärt uppgift om värdet, eller om mätapparaturen är placerad så att kunden inte har tillträde till den. Som grund för uppskattningen kan också användas den avläsning av mätapparaturen som har gjorts sedan elförsäljaren bytts ut och som distributionsnätssinnehavaren har utfört innan kunden har fått slutfakturan från den tidigare elförsäljaren.

Distributionsnätssinnehavaren kan komma överens med elanvändaren och elförsäljaren om avläsning av mätapparaturen på ett sätt som kompletterar bestämmelserna i denna förordning.

8 a §

Separata bostadslägenheter och affärslokaler i en nybyggnad skall utrustas med mätapparat som mäter elförbrukningen, om el säljs till elanvändare via ett internt elnät i

en fastighet eller en motsvarande fastighetsgrupp. Mätningen av elförbrukningen skall härvid organiseras så att när elanvändaren vill byta elförsäljare, den elförbrukning som den lägenhetsbaserade mätapparaturen har mätt, på ett enkelt och tekniskt tillförlitligt sätt både kan fogas till och skiljas från den totala förbrukning som uppmäts i fastigheten eller i motsvarande fastighetsgrupp genom utnyttjande av de mätimpulser som mätapparaturen sänder eller dess fjärravläsningsegenskap. Mätningen skall också organiseras så att de kostnader den medför är så små som möjligt för elanvändarna och elförsäljarna.

Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas också på en fastighet eller en motsvarande fastighetsgrupp vars interna elnät ändras så att el efter ändringen säljs till elanvändarna via fastighetens interna elnät.

Bestämmelserna i denna paragraf tillämpas inte tvingande på

1) fastigheter med bostäder som huvudsakligen används för specialboende,

2) fastigheter med lägenheter som huvudsakligen används för fritidsboende; bestämmelserna i paragrafen tillämpas dock tvingande på en fritidsbostad som är i användning året om samt på en fritidsbostad i en fastighet eller en motsvarande fastighetsgrupp som besitts av ett bostads- eller fastighetsaktiebolag och består av flera separata fritidsbostäder,

3) fastigheter som i huvudsak används av sjukhus, åldrings- eller vårdhem, läroinrättning, fängelse, garnison eller en annan inrättning som är i med dessa jämförbart bruk,

4) gårdsbrukslägenheter,

5) inkvarteringsrörelser och tidsandelsobjekt, och

6) lägenheter eller andra utrymmen med huvudsäkringar som är mindre än 3 x 25 ampere.

8 b §

På avläsningen av mätapparat som hör till en fastighet eller motsvarande fastighetsgrupps interna elnät tillämpas i tillämpliga delar vad som föreskrivs i 8 § om avläsning av mätapparat i ett eldriftsställe som har anslutits till ett distributionsnät. En elanvändare har rätt att till sitt förfogande få uppgifterna om den elförbrukning som upp-

mätts i en lägenhet som han eller hon besitter också i det fall att faktureringen av elinköpet i hans eller hennes fall inte grundar sig på uppmätt elförbrukning.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 2004.

Förordningens 5 a § tillämpas på de utebelysningsnät i samhällena som tas i bruk eller för vilka utebelysningscentralerna förnyas efter att denna förordning har trätt i kraft.

Förordningens 8 a och 8 b § tillämpas på en fastighet och en motsvarande fastighetsgrupp, där byggnadsarbetet på en nybyggnad har påbörjats på det sätt som avses i 72 § markanvändnings- och byggförordningen (895/1999) efter att denna förordning har trätt i kraft eller, där sådana ändringsarbeten på ett internt elnät som är inriktat på elförsäljning till elanvändarna via fastighetens eller fastighetsgruppens interna elnät annars har inletts efter att denna förordning har trätt i kraft.

Helsingfors den 18 mars 2004

Handels- och industriminister *Mauri Pekkarinen*

Konsultative tjänstemannen Arto Rajala

Nr 183

Statsrådets förordning**om tidsfördelning i fråga om måttjänster i eldistributionsnäten**

Given i Helsingfors den 18 mars 2004

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från handels- och industriministeriet, föreskrivs med stöd av 10 § 2 mom. elmarknadslagen av den 17 mars 1995 (386/1995), sådant detta lagrum lyder i lag 444/2003:

1 §

Tillämpningsområde

Denna förordning tillämpas på en elnätsinnehavares måttjänster i eldistributionsnäten.

2 §

Allmän tidsfördelning i fråga om måttjänster

Distributionsnätinnehavaren skall erbjuda kunderna inom sitt ansvarsområde måttjänster enligt den allmänna tidsfördelningen.

Måttjänster enligt den allmänna tidsfördelningen är

- 1) måttjänst för entidsöverföring,
- 2) måttjänst för tvåtidsöverföring som grundar sig på natt- och dagenergi,
- 3) måttjänst för säsongöverföring som grundar sig på vintervardagsenergi och annan energi, samt
- 4) måttjänst som grundar sig på energimätning och registrering som sker timvis.

3 §

Riksomfattande tidsfördelning i fråga om måttjänster

En distributionsnätinnehavare kan, om denne så önskar, tillämpa den riksomfattande tidsfördelningen i fråga om måttjänster (*mät-*

tjänster enligt den riksomfattande tidsfördelningen) som sådan allmän tidsfördelning i fråga om måttjänster som avses i 2 §.

Måttjänster enligt den riksomfattande tidsfördelningen är

- 1) måttjänst för entidsöverföring,
- 2) riksomfattande måttjänst för tvåtidsöverföring vilken grundar sig på natt- och dagenergi; med dagenergi avses den energi som förbrukas alla veckodagar klockan 7.00—22.00; energi som förbrukas annan tid är nattenergi,
- 3) riksomfattande måttjänst för säsongöverföring som grundar sig på vintervardagsenergi och annan energi; med vintervardagsenergi avses energi som förbrukas 1.11—31.3 från måndag till lördag klockan 7.00—22.00; energi som förbrukas under andra tider är annan energi, samt
- 4) måttjänst som grundar sig på energimätning och registrering som sker timvis.

4 §

Lokal tidsfördelning i fråga om måttjänster

Distributionsnätinnehavaren kan utöver måttjänster med allmän tidsfördelning också erbjuda kunderna på sitt ansvarsområde måttjänster som grundar sig på lokal tidsfördelning, vilka till sin struktur avviker från måttjänster enligt den allmänna tidsfördelningen.

5 §

Tillämpningen av finsk normaltid vid tidsfördelningen i fråga om mättjänster

Distributionsnätsinnehavaren kan, om denne så önskar, tillämpa den finska normaltid som avses i 12 § 2 mom. måttenhetsförordningen (371/1992) vid de mättjänster som avses i 2 och 4 §. Om distributionsnätsinnehavaren tillämpar en tidsfördelning som är bunden vid finsk normaltid för den mättjänst som denne bjuder ut, skall distributionsnätsinnehavaren informera om förfarandet på ett adekvat sätt till de kunder som omfattas av tidsfördelningen i fråga.

Helsingfors den 18 mars 2004

Handels- och industriminister *Mauri Pekkarinen*

6 §

Organiserandet av mättjänster

Distributionsnätsinnehavaren kan erbjuda mättjänster som avses i denna förordning antingen som eget arbete eller skaffa tjänsterna av utomstående. Tjänster kan härvid skaffas också av övriga parter inom elhandeln.

7 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2005.

Konsultative tjänstemannen Arto Rajala

Nr 184

Statsrådets förordning**om ändring av 2 § förordningen om vissa tidsfrister som skall tillämpas på penningautomatunderstöd**

Given i Helsingfors den 18 mars 2004

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, *ändras* i förordningen den 5 december 2001 om vissa tidsfrister som skall tillämpas på penningautomatunderstöd (1170/2001) 2 §, som följer:

2 §

Ansökningstiden för understöd

För nya försöks-, start-, forsknings- eller utvecklingsprojekt ansöks om understöd före utgången av maj året före det år under vilket understöden delas ut. För ett nytt byggnadsprojekt eller för en större ombyggnad ansöks om understöd före utgången av mars året före det år under vilket understöden delas ut. Ansökan som inkommit efter dessa tidsfrister tas inte upp till behandling.

Andra än i 1 mom. avsedda understöd söks

årligen före utgången av september året före det år under vilket understöden delas ut. Ansökan som inkommit senare kan tas upp till behandling endast av särskilt vägande skäl.

Denna förordning träder i kraft den 22 mars 2004.

På tidsfristerna för år 2004 tillämpas förordningen så, att understöd för ett nytt byggnadsprojekt eller för en större ombyggnad skall sökas före utgången av maj året före det år under vilket understöden delas ut. Ansökningar som inkommit efter denna tidsfrist tas inte upp till behandling.

Helsingfors den 18 mars 2004

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Överinspektör Janne Peräkylä

Nr 185

Statsrådets förordning

om ändring av statsrådets beslut om anskaffning, trygg användning och besiktning av maskiner och annan arbetsutrustning som används i arbete

Given i Helsingfors den 18 mars 2004

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, fogas till statsrådets beslut av den 25 november 1998 om anskaffning, trygg användning och besiktning av maskiner och annan arbetsutrustning som används i arbete (856/1998) nya 60 b—60 k § och en ny mellanrubrik före 60 b § som följer:

Bestämmelser om användning av arbetsutrustning för tillfälligt arbete på hög höjd

60 b §

Tillämpning och definition

Vad som bestäms i 60 c—60 k § tillämpas vid val och användning av ställningar och andra tillfälliga arbetsunderlag, fallskyddskonstruktioner och fallskyddsanordningar eller annan motsvarande arbetsutrustning för tillfälligt arbete på hög höjd.

Med *tillfälligt arbete på hög höjd* avses i detta beslut arbete eller arbetsskeden som utförs på arbetsplatser eller arbetsställen som är avsedda att vara tillfälliga eller arbete eller arbetsskeden som i övrigt är sporadiska eller kortvariga och där risk för fall förekommer.

Om säkerheten vid byggnadsarbeten bestäms särskilt.

60 c §

Väderförhållanden

Tillfälligt arbete på hög höjd får utföras endast då väderförhållanden inte äventyrar arbetstagarnas säkerhet och hälsa. Då risker som beror på väderförhållanden bedöms och

utvärderas skall särskilt vindförhållanden, arbetsutrustningens och arbetsområdenas nedfrysning samt regn och snöfall beaktas.

60 d §

Val av arbetsutrustning

Om tillfälligt arbete på hög höjd inte kan utföras på ett tryggt och ergonomiskt lämpligt sätt på en ändamålsenlig arbetsunderlag, skall arbetsgivaren välja sådan arbetsutrustning som lämpar sig bäst för detta arbete och för dessa förhållanden i syfte att garantera och upprätthålla säkerheten. Dimensioneringen av arbetsutrustningen skall motsvara arbetets art och belastningarna på arbetsutrustningen samt möjliggöra riskfri förflyttning.

60 e §

Tillfälliga tillträdesleder

Till arbetsplats där tillfälligt arbete på hög höjd utförs bör tryggt tillträde ordnas beroende på hur ofta den används, dess höjd och hur länge den används. Arbetstagarna skall ha möjlighet att evakueras från arbetsplatsen vid omedelbar fara. Tillträde till plattformar, ställningslag eller spångar och avvikande från dessa får inte öka risken för fall.

60 f §

Fallskyddskonstruktioner och fallskyddsanordningar

De faror som åsamkas arbetstagarna och som är förknippade med den typ av arbetsutrustning som valts skall minimeras med hjälp av lämpliga åtgärder. Vid behov skall fallskyddskonstruktioner eller fallskyddsanordningar användas.

Fallskyddskonstruktioner och fallskyddsanordningar skall till sin konstruktion och fasthet vara sådana att de förhindrar eller bromsar upp fallet samt så väl som möjligt förhindrar att arbetstagarna skadar sig. Räcken och andra allmänt verkande fallskyddskonstruktioner och fallskyddsanordningar skall i fråga om sin skyddande verkan vara enhetliga med undantag för platserna för tillträde till stege eller trappa.

Om arbetet förutsätter att en allmänt verkande fallskyddskonstruktion eller fallskyddsanordning tillfälligt avlägsnas skall effektiva kompenserande säkerhetsåtgärder vidtas. Arbetet får inte utföras förrän dessa åtgärder har vidtagits. En allmänt verkande fallskyddskonstruktion eller fallskyddsanordning skall placeras på plats genast efter att arbetet har upphört eller avbrutits.

Bestämmelser om säkerhetsselar och säkerhetsbälten samt räddningslinor och annan personlig skyddsutrustning utfärdas särskilt.

60 g §

Anvisningar, beräkningar och planer gällande ställningar

Då en ställning uppmonteras, används eller nedmonteras skall tillverkarens eller importörens anvisningar beaktas. Om avvikelser från anvisningarna görs eller om anvisningarna inte grundar sig på fasthets- och stabilitetsberäkningar, skall arbetsgivaren se till att nödvändiga beräkningar görs, utom då ställningarna monteras med iakttagande av ett etablerat och tryggt monteringsätt.

En plan för montering, användning och nedmontering av ställningen skall utarbetas på det sätt som den valda ställningens konstruktion kräver och på det sätt som

arbetet som skall utföras förutsätter. Den som utarbetar planen skall ha nödvändig kompetens. Planen kan vara av allmän karaktär, kompletterad med uppgifter om ställningens särdrag.

60 h §

Ställningens egenskaper

Ställningarna jämte arbetsunderlag och tillträdesleder skall med tanke på säkerheten vara tillräckligt hållfasta, avsträlvade och stabila då de används och flyttas samt i alla skeden av monteringen och nedmonteringen.

Risken för att en ställnings stödkomponenter glider skall avvärjas antingen genom att en anordning som förhindrar glidning fästs på stödytan eller genom någon annan lika effektiv åtgärd, och den bärande ytan skall ha tillräcklig bärkraft. Ställningens stabilitet bör säkerställas. Oavsiktlig förflyttning av ställningar på hjul skall vid användning förhindras genom lämpliga anordningar.

En ställnings ställningslag skall i fråga om dimension, form och sammansättning vara sådana att de är anpassade till arbetets art och till den belastning som de kommer att utsättas för samt tillåta att arbete och förflyttning kan ske på ett säkert sätt. Ställningslaget skall vara fäst på ett sådant sätt att dess delar inte kan rubbas vid normal användning. Mellan de delar som hör till ställningslagen och vertikala allmänt verkande fallskyddskonstruktioner och fallskyddsanordningar får inte förekomma några oskyddade öppningar.

60 i §

Montering, nedmontering och ändring av ställning

En ställning får monteras, nedmonteras och ändras under ledning av en kompetent person endast av en arbetstagare som för det arbete som skall utföras och de särskilda risker detta kan medföra har fått sådan särskild handledning och sådana anvisningar som skall omfatta åtminstone

1) kunskaper i montering, nedmontering och ändring av ställningar i enlighet med planen,

2) säkerhet vid montering, nedmontering eller ändring av ställningen,

3) åtgärder i syfte att förebygga risken för fall för personer eller föremål,

4) säkerhetsåtgärder när väderförhållandena förändras på ett sätt som försämrar säkerheten vid ställningarna,

5) tillåten belastning,

6) övriga eventuella risker i anslutning till montering, nedmontering eller ändring av ställningen.

Den person som leder arbetet och de arbetstagare som utför arbetet skall ha tillgång till de anvisningar av tillverkaren eller importören som avses i 60 g § eller till planen för montering och nedmontering av ställningen.

Då ställningen eller en del därav monteras, nedmonteras eller ändras skall detta utmärkas med förbuds- och varningsskyltar, på det sätt som därom särskilt föreskrivs, och tillträde till det farliga området skall förhindras med hjälp av lämpliga hinder.

60 j §

Användning av stegar

Stegar får användas som en högt belägen arbetsplats endast under sådana förhållanden då användningen av annan säkrare arbetsutrustning inte kan förutsättas på grund av att risken är liten och att användningen antingen är kortvarig eller att arbetsplatsen har sådana egenskaper som arbetsgivaren inte kan ändra på.

Stegarna skall placeras så att de står stadigt under användningen. Bärbara stegar skall stå på ett stadigt, hållfast och orörligt underlag av lämplig storlek så att stegpinnarna förblir i horisontellt läge. Upphängda stegar skall vara fästsatta på ett säkert sätt och, med undantag för repstegar, så att de inte kan rubbas eller komma i svängning.

Bärbara stegar skall hindras från att stjälpas och deras bärande ben från att glida genom att den övre eller nedre delen av stegens bärande ben förankras, genom att anordningar som förhindrar glidning används eller genom andra lika effektiva åtgärder. Stegarna skall vara så höga att de når tillräckligt mycket högre än det plan som skall nås med hjälp av

stegen, om inte andra anordningar gör det möjligt för arbetstagarna att hålla sig fast på ett säkert sätt. Stegar som är sammansatta av flera sektioner och utskjutsstegar skall användas på ett sådant sätt att trappstegens, stagens, ledernas och låsanordningarnas stabilitet och hållfasthet bibehålls under de förhållanden som råder då stegen används och att delarna inte rubbas i förhållande till varandra. Hjulförsedda stegar skall säkras mot rörelser innan de används.

Stegar skall användas på ett sådant sätt att arbetstagarna hela tiden kan stå stadigt och hålla sig fast på ett säkert sätt. En börda som bärs i handen får inte hindra arbetstagare från att hålla sig fast vid stegen på ett säkert sätt.

60 k §

Användning av lina vid förflyttning och i arbete

Användning av lina är tillåtet vid förflyttning och i arbete endast under sådana förhållanden då en utredning och bedömning av riskerna visar att arbetet kan utföras säkert och då det inte är motiverat att använda annan säkrare arbetsutrustning. Beroende på utredningen och bedömningen av riskerna samt i synnerhet arbetets varaktighet och de ergonomiska kraven på arbetet skall en sats med ändamålsenliga tilläggsanordningar användas.

Vid användning av lina vid förflyttning och i arbete skall följande villkor vara uppfyllda:

1) systemet skall omfatta minst två separat fästade linor, av vilka den ena används för tillträde, nedstigning och stöd (arbetslina) och den andra för säkerhet (säkerhetslina),

2) arbetstagarna skall ha ändamålsenliga selar, som de måste använda, och de skall med hjälp av selarna vara kopplade till säkerhetslinan,

3) arbetslinan skall vara försedd med säkerhetsmekanismer för tillträde och nedstigning samt en mekanism för automatisk låsning så att det kan förhindras att arbetstagaren faller även då han eller hon förlorar kontrollen över sina rörelser; säkerhetslinan skall vara utrustad med en rörlig anordning som förhindrar fall och som följer med då arbetstagaren flyttar på sig,

4) de verktyg och annan utrustning som en arbetstagare använder skall vara säkrade vid arbetstagarens säkerhetssele eller arbetssits eller på något annat lämpligt sätt,

5) arbetet skall planeras och övervakas på ett korrekt sätt, så att arbetstagaren omedelbart kan räddas i en nödsituation,

6) arbetstagaren skall ges lämplig specialhandledning och anvisningar för arbetet som skall utföras, särskilt i räddningsmetoder.

I undantagsfall, då användning av två linor enligt utredningen och bedömningen av riskerna skulle göra arbetet farligare, kan användning av en enda lina tillåtas vid förflyttning och i arbete. När så sker skall arbets säkerheten säkerställas med hjälp av relevanta åtgärder.

Denna förordning träder i kraft den 1 juni 2004.

Helsingfors den 18 mars 2004

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Regeringssekreterare Hanna-Mari Pekuri

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

UTGIVARE: JUSTITIEMINISTERIET

Nr 179—185, 2 ark

EDITA PRIMA AB, HELSINGFORS 2004

EDITA PUBLISHING AB, HUVUDREDAKTÖR JARI LINHALA

ISSN 1456-9663